

De enkelte artikler i den nye dansk-georgiske dobbeltbeskatningsaftale har følgende bestemmelser:

Artikel 1. Personer omfattet af aftalen.

Aftalen omfatter fysiske eller juridiske personer, der er hjemmehørende (d.v.s. fuldt skattepligtige) i en eller begge stater. Typisk vil situationen være den, at en person er fuldt skattepligtig til den ene stat (bopælsstaten) og begrænset skattepligtig til den anden stat af indkomster fra denne (kildestaten).

Artikel 2. Skatter omfattet af aftalen.

Artiklen opregner de skatter, der er omfattet af aftalen. Alle danske indkomstskatter er omfattet, uanset om skatterne pålignes af staten eller kommunerne.

Aftalen omfatter desuden alle skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter aftalens underskrivelse pålignes som tillæg til eller i stedet for de gældende skatter. Denne bestemmelse er en særdeles praktisk foranstaltning, idet en dobbeltbeskatningsaftale typisk vil være gældende i ganske mange år. Nogle lande ønsker at opregne de skatter, der er gældende på tidspunktet for aftalens indgåelse, og en sådan liste vil hurtigt kunne være forældet.

Artikel 3. Almindelige definitioner.

Artiklen definerer i stk. 1 en række generelle begreber, der anvendes i aftalen, og som overalt i aftalen har den anførte betydning. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da skatteområdet er et hjemmestyreanliggende for disse dele af riget.

Udtrykket *person* omfatter en fysisk person og et selskab samt enhver anden sammenslutning af personer, mens udtrykket *selskab* omfatter enhver sammenslutning af personer, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person. Artiklen definerer endvidere udtrykkene *foretagende i en kontraherende stat*, *international trafik*, *kompetent myndighed* og *statsborger*.

Endvidere fastsættes i stk. 2, at medmindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, som ikke er defineret i aftalen, have den betydning, som de har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende aftalen.

Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være hjemmehørende i en af de to stater. Udtrykket *en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat*, betyder efter stk. 1 en person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende

stat på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet lignede kriterium.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter disses interne lovgivning ("dobbelt-domicil"), og stk. 2 og stk. 3 opstiller en række kriterier for løsning af dette problem. Det er nødvendigt at fastslå, i hvilken stat den pågældende person i *aftalens forstand* i en sådan situation er hjemmehørende, den såkaldte bopælsstat, idet dette er afgørende for beskatningsrettens fordeling mellem de to stater (bopælsstaten og kildestaten). En person kan i aftalens forstand aldrig være hjemmehørende i mere end én stat.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a) - d). Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de står anført i aftalen. For selskaber anvendes bestemmelsen i stk. 3. Et selskab, som er fuldt skattepligtigt i begge stater, skal anses for at være hjemmehørende i den stat, hvor den virkelige ledelse har sit sæde.

Det er i en protokolbestemmelse fastsat, at danske pensionskasser er hjemmehørende i Danmark. Dette er for at undgå eventuelle fremtidige diskussioner om hvorvidt sådanne institutioner, som ikke er (selskabs)skattepligtige, er "personer" i dobbeltbeskatningsaftalens forstand og dermed berettigede til de skattnedsættelser og fritagelser, som aftalen giver mulighed for.

Artikel 5. Fast driftssted.

Artikel 5 fastsætter, hvornår erhvervsvirksomhed, som et foretagende i den ene stat udøver i den anden stat, er af en sådan beskaffenhed, at den skal anses for at udgøre et *fast driftssted*. Er der tale om fast driftssted, vil kildestaten kunne beskatte den fortjeneste, som foretagendet opnår gennem det faste driftssted. Ellers er hovedreglen, at fortjeneste oppebåret af et foretagende ved erhvervsvirksomhed i den anden stat kun kan beskattes i bopælsstaten, jf. artikel 7.

Udtrykket »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde eller et andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

Bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde udgør efter stk. 3 dog kun et fast driftssted, hvis arbejdet strækker sig over mere end 6 måneder. Efter de interne danske regler udgør et bygge- og anlægsarbejde et fast driftssted allerede fra første dag. 6-månedersfristen (som i OECD-modellen er en 12-månedersfrist) er et gensidigt afkald på beskatning i kildestaten af indkomst ved bygge- og anlægsarbejder af en begrænset